

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ho-
stinci u arcivévody Ště-
pána.

Kdo všeckna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půll. 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :

Emanuel Meliš.

Josef Leopold Zvonář.

(Pokračování.)

Roku 1842 a 43 zúčastňoval se Z. co zpěvák pilně na produkcích a domácích zkouškách cecilského, tehdáž ještě mladého spolku a později, když se v tomto spolku orchestr sestavil, účinkoval v něm spolu co bra-čista; mimochodem budiž povědíno, že jest bráček jeho milým nástrojem. V cecilském spolku prováděla se také r. 1847 první jeho skladba, „*Die Abfahrt*“, pro so-
pranové solo a mužský sbor, kterémuž jen „jedny“
ruce zatleskaly; či to byly, nedozvěděl se. Přijmutí té
skladby ze strany obecenstva nebylo povzbuzující a sbor
ten potkal se u znalců s odporem. *Tomášek* na př.
soudil, že jest soprán se sborem málo „organicky“ spo-
jen, *Heller*, tehdáž referent „*Prager Zeitungu*“, pomí-
nul ji mlčením; jediný *Bern. Guth* poctil ji zmínkou
v *Bohemii* a pravil o ní: „*Ist nicht ohne Geist, aber
gesucht im Bau- und Stimmführung*.“ — První
instrumentální skladba, kterouž slyšel, byla *Mozartova*
G-mol symfonie. Dával ji cecilský spolek. Z. chtěje ji
slyšeti, vkradl se, když se zkoušela, do sálu, byl ale
ještě s jinými posluchači odtamtud vypovězen. Se slzavým
okem vycházel ze sálu, když právě začínaly housle pů-
vabný svůj motiv; než tu jej jeden v těch časech vů-
bec známý tenorista *C.* zadržel a u ředitele za něj se
přimluvil, tak že mohl pod jeho záštitou symfonii až do
posledního tónu si poslechnouti. Nic lépe se mu neve-
dlo, když dával *Dreyschock* po návratu se z umě-
lecké cesty první svůj koncert. Hrál tehdáž sonátu do
cis-moll a ta Z. do koncertu lákala. Že byl ale v tu
hodinu ve škole zabaven, a od *Píče* povolení do kon-
certu jíti nedostal, vynechal školu a šel do koncertu,
zaplativ si dvěma uspořenými dvacetníky vstupný lístek
na galerii.

Z *Beethovenových* symfonií slyšel Z. nejprvé „*pa-
storální*“; ta učinila na něj takový dojem, že mu drsný
zimní v nejkrásnější jarní den překouznila, a on ze
svého preludu dříve vyveden nebyl, až když ze sálu vyšel

a mrazivým větrem ovanut byl. Brzy na to slyšel po-
nejprv „*sedmou*“, „*pátou*“ pod vedením *F. Škroupa*
a 29. března 1846 v památní den pohřbení *Beethovena*
„*devátou*“, vedením *Kittla*. Na tentýž den vystoupil
také *Ferd. Laub* v koncertinu od *Ernsta*. Ze zpěvo-
her slyšel ponejprv „*Don Juana*.“

Od roku 1843 až do 1847 zabýval se Z. nejvíce
skládáním německých písní a kusů pro piano a varhany.
K skladbám písní volil texty, které se k rozervané a
zádumčivé jeho mysli hodily. Předmět, který nejdříve
opěval byla — „*smrt*.“ Kdyby byl tyto písně do ve-
řejnosti dal, byl by si nimi asi málo přátel získal. —
K zádumčivosti a kalokrevnosti, ku kterýmž od dětin-
ství náchylen býval, dopomohlo mu nemálo čtení ně-
kterých německých básníků. Z těch byl jeho miláčkem
Mathison, po druhý *Schiller*, po třetí *Seume*. *Goe-
theho* znal více z dramatických než lyrických básní;
největší dojem učinil na něj „*Tasso*“, a tomuto básní-
kem do úst vložená slova: „*frei will ich sein im
Denken und Dichten, im Handeln schränkt die
Welt mich genug ein*“, utkvěla hluboko v mysli ji-
nocha, který velkou touhou po svobodě od přírody na-
dán byl. *Schiller* udělal z něj idealistu, který chtěl
a chce až posud všady jen to *nejvyšší* a který baže-
ním po *tomto* k *menšímu* nepřihlíží; pročez není divu
že mu mnohé, pro obyčejný život potřebné, nedostává
se. *Seume* naučil ho odříkatí se mnohých potřeb a
bažení po vyznamenání, a myslil si s ním: „*das Vater-
land hat andere Kräfte, wer mich braucht, der
komme mir*.“ Jak daleko takové zásady přivesti mo-
hou, to zkusil mnohý. — Při německých vyhledával a
čítal Z. bedlivě i dobré české knihy, za kteréž vydal
v celku více peněz než za německé. Roku 1847 do-
sáhl toho, že mohl složití určený peníz, aby se stal
údem „*Matice české*.“

Rok 1848 nezůstal i na neznámého a nepatrného
asistenta ve varhanické škole bez vplyvu. Ruch a
touha po svobodě otráslly i ním. Zároveň s jinými spě-
chal na vyzvání tehdejšího purkmistra k verbovnímu

stolci v tom úmyslu, aby se dal vřaditi do sboru „*Concordie*“; než že tam již pro něho žádného místa nebylo, spěchal od latinské „*Concordie*“ k české „*Svornosti*“ a vstoupil do první setniny pod komandem *Villaniho* a poručnictvím *Tyla*. S velkým granátnickým „kverem“ a kyrysnickým „palašem“ ozbrojen, chodil pilně na „execírku“, na patrolu,“ na „vartu“ a na „parádu“ tak dlouho, až se ten krásný sen proměnil v strašnou skutečnost. —

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líci redaktor.

(Pokračování.)

Dr. *Kaňka*, jenž ještě dosud žije a časem komponuje, napsal již tenkrát několik velmi vkusných skladeb pro klavír a pro foukací nástroje, které o jeho talentu k skládání svědčily. *Josef Held*, doktor lékařství, muž velkého nadání, byl dobrý zpěvák, zdatný skladatel pro zpěv, což v pozdějších letech svými českými písněmi osvědčil, byl pln originálního rozmaru a jeden z nejznamenitějších umělců na kytaru. Přivedl to na tomto romantickém, ale obmezeném nástroji na veliký stupeň dokonalosti. — *Josef Reger*, doktor práv, zdatný hudebník, správný zpěvák a výborný pianista, hrál mimo na klavír, také na jiné nástroje. — *Alexander Pařízek* byl ředitelem normální školy a velký přítel hudebního umění. Jeho pokusy v komponování, což jen k zábavě činil, svědčilo o nadání. — *Z Schindeläkrů*, tajný rada, byl dobrý violoncelista. — Hrabě *Bedřich z Nosticů* byl jeden z nejlepších houslistů v Praze. S tímto nadáním spojoval také pravý a vytříbený vkus v hudbě, jejížto krásy znal výborně oceniti. Roztomilá jeho manželka (rozená z *Burdettů*) zasluhuje také, aby jsme jí nejlepším tehdejším zpěvačkám v Praze, nejen pro její velmi jemný hlas, ale zvláště pro její pravý přednes, po boku postavili. — Hrabě *Jan z Nosticů*, bratr předešlého, byl dobrý houslista. — Hraběnka *ze Šliků*, rozená *Nosticová*, sestra této hudební, šlechtné rodiny, hrála výborně na piano s vyznamenala se zvláště dobrým hudebním vkusem. — Hrabě *Filip Kolovrat-Krakovský*, guberniální rada, byl výtečníkem na housle a výborný znalec hudby.

Ještě větší počet zdatných dilettantů a hudebních umělců byl za toho času na venkově roztroušen; mezi nimi nalzá se také několik vážených skladatelů. Musili bysme zde velkou řadu jmen vypočísti, kdyby jediný účel těchto článků byl, podati úplný seznam hudebních umělců v 18. století v Čechách. Ostatně musíme upřímně se přiznati, že nám pro veliký jich počet ani jména všech známa nejsou. —

Rovněž stejný počet znamenitých českých hudebníků žil za toho času v cizozemsku; neboť vždycky opouštěl, jak se to i nyní stává, vynikající talent rád svou otčinu, kde dle přísloví „*nemo propheta in patria*“ málo vyhlídky a povzbuzení ho očekávalo. Uvedeme zde toliko nejznamenitější muže z této doby. Ve Vídni jich žilo velmi mnoho, nejznámější jsou následující: *Leopold Koželuh* byl výborným skladatelem a hrál také výtečně na klavír. I po celém Německu byly jeho jméno a jeho skladby známy a váženy. — *Jirovec* hrál dobře klavír a vynikal zvláště svými skladbami, totiž kvartetty, symfoniemi a operami atd. — Opat *Jelínek* hrál výtečně na klavír a měl velkou zběhlost, správnost a rozhrívající přednes. Je také pro mnohé a dobře zosnované své variace dobře znám. — *Kraft*, houslista ve službě tehdá vládnoucího knížete z Lobkoviců, byl pravý virtuos na svém nástroji. Také jeho syn jevil velké nadání. — *Houška* a *Kraft* byli nejlepší violoncellisté ve Vídni. — Ve Vídni žil znamenitý výtečník na klavír a skladatel jmenem *Lad. Dussek*, miláček Angličanů. — *Cibulka* opustil Prahu co mladý muž, kde se svými mnohoslibujícími skladbami, písněmi, symfoniemi atd. chvalného již si jména dobyt. — *Hůrka* žil v Berlíně co kapelní zpěvák. Co hoch zpíval v křížovníků; byl v celém Německu pro výtečný svůj zpěv a několik krásných skladeb chvalně znám. — *Pichl*, ředitel hudby v Miláně u tehdejšího bývalého vladaře, arcivévody Ferdinanda, přišel později do Vídne a vydal několik dobrých skladeb. — *Fiala* v Rusku; známý co instrumentalista a skladatel *).

Veliký tento počet hudebních umělců musí se považovati co následek dřívějších příznivých časů pro hudbu v Čechách, které však bohužel brzy uplynuly. Klesání tohoto krásného umění v Čechách, které našemu národu tolik slávy získalo, vždy více a více patrněji se objevovalo.

Klesání vokální hudby nejdříve bylo cítiti a zdatní instrumentalisté začali poznenáhla řídkými se stávati. Nikdy se vlastně více nedrnkalo a nefidlalo, než právě v tomto čase, ale nikdy se obecnost neuspokojilo také tak snadno se skladbami prostřední ceny a mělkými výtvoři hudebními jako v ten čas. Důkladní učitelové hudby stávali se řídkými a jelikož se učilo hudbě jen pro vyrazení, mnoho se jí nevěšovalo a daleko se nesměřovalo. Také chtěl tenkrát každý umět na klavír — a státi se hned také malým virtuosem na tom nástroji — což nejen hře na jiné nástroje ale i spolu správné hře na klavír velmi na ujmu bylo.

Jedna z nejhlavnějších příčin velikého rozkvětu hudebního umění bylo *založení kůru* v bohatých klá-

*) Český učenec, *Bohumír Dlabač*, vydal slovník nejznamenitějších mužů v Čechách.

šterech a důkladné hudební ústavy na venkově. Jak mile ale velký počet klášterů zrušen byl, odpadly také kůry a s nimi opatření a podpora mnohých tisíců hudebníků, kteří zde od mládí již své vlohy vzdělávali. A malá hrstka zámožných klášterů, které ještě zůstaly, nečinila buď ničeho nebo velmi málo pro hudbu a také nemohly ničehož činiti. Příjmy jejich byly pro veliké dávky na náboženská nadací a pro válečné daně tak obmezeny, že sotva s to byly sami se udržeti. Tím přestala všechna horlivost a *chrámová hudba* pěstovala se všude beze všeho účastenství — jen potud, pokud staré, pro nynější časy velmi malé fundace vystačily. — Mezi všemi kláštery vyznamenaly se v předešlém století nejvíce *křížovníci* u kameného mostu. Shromáždžovali nejen nejlepší hudební umělce z Prahy na svém kůru; ale posílali také o slovutné hudební mistry do Italie, kteří jejich zpěváky v hudbě vycvičiti a zdokonalovati měli. Z jejich školy vyšli také za těchto časů nejznamenitější hudebníci. Vyžívali vždy *osm hochů*, kteří dobří zpěváci byli, anebo se jimi později stali; jejich hudebníci byli vždy čelní a výteční. Provozovali často nejznamenitější *oratoria* v kostele na *veliký pátek*, anebo při jiných příležitostech v koncertním sále. Vše to však časem ze svrchu udaných příčin přestalo, a ačkoliv namaháním *Praupnera* hudba kostelní za těchto časů u křížovníků ještě nejlepší byla, zmizela z ni přece všechna skvělost, všechna horlivost a všechna podpora!

To zvláště ale platí o mnohých jiných kláštorech. Také zmizely v tomto čase poznenáhla všechny semináře pro studenty, kde Apollo Minervě často nadvládu v odpor brával, tím se zamezila všechna vyhlídka na podporu pro mladé lidi. Příčiny dosti, že potom děti na venkově také více nabádány nebyly, aby se pilně a mnoho v hudbě cvičily: neboť k čemu jim měla přispěti?

(Pokračování.)

Studie piana dle svého účelu sestavené.

(Dokončení.)

Vázaná hra. (Jedno- a vícezvukná). Přirov. též *dodržování jednotlivých prstů na klavesích* †). Bach seš. II. Courante III. Phantasie. * — Clementi 29, 33 Canon (dilo mistrovské), 52, 71, 79, 86, 100 (poslední čtyry jsou sobě velmi podobny). — Cramer 30. — Moscheles 9,* 20. — Berger 10. — Szymanovská 7. — Hiller 9. Oba tyto poslední jmenovitě pro levou ruku. — A. Schmitt seš. II. 22.

Staccato. (Přirovnej též rychlé opětovné udeření těch samých prstů, a oktávní chody). Hiller 1, 15.

†) Sem náleží rozmanité fugy u Bacha, Clementiho a jiných.

Legato jednou a Staccato druhou rukou. Cramer 31.* — Kessler 18, 22. — Hiller 4.

Nápěv a doprovázení jednou a tou samou rukou (přirov. též tu samou rubriku). Clementi 91. — Cramer 5, 41. — Moscheles 5.* — Potter 2.* — Hiller 3.* — Poslední tři vypadají stejně. — Chopin 3,* 6.* — Berger 4,* 11.* — Weyse 6.* — Hummel 11. — Hiller 5,* 10, 16. — Szymanovská 4. — C. Mayer 3, 5. — A. Schmitt 2. — Bertini 6, 9. — Paganini-Etud. II. 2.

Ponechávání neb dodržování jednotlivých prstů, an zatím jiné udeřují (přirov. též trilly a mimotní noty). Clementi 1, 3, 27, 35, 86, 98. — Cramer 20, 25.* — Weyse 2.* — Potter 11.* — Hiller 21. — Kalkbrenner 13. — Schmitt seš. II.

Tiché (jemné) vystřídání prstů na tom samém klavesu. Clementi 46, 96.* — Hummel 24* (zvláštní krásy.) — Hiller 19.

Plné chvaty (Vollgriffigkeit), *rychlé střídání akordů.* Moscheles 2.* — Chopin 11.* — Ries 2. — Gruud 8. — Kessler 3, 15. — Szymanovská 5. — Potter 22. — Hiller 1, 11.* — Kalkbrenner 14. — Paganini-Etud. II. 4, 6.

Napnutí. Pravá ruka. Clementi 30,* 36. — Cramer 21. — Chopin 1.* — Berger 1.* — Weyse 7. — Hiller 20. — Bertini 19. — Schmitt seš. II. 6.

Levou rukou. Clementi 81. — Chopin 9.* — Kessler 20. — Hiller 7. — Bertini 19. — Schmitt II. 7.

Oběma rukama. Cramer 40. — Moscheles 11. — Chopin 11.* — Hummel 5, 17. — Potter 17 (má mnoho podobnosti s minulým), 14. — Szymauovská 5. — Hiller 6, 23; — Kalkbrenner 8.

Skoky (přirov. též sledující rubriku). — Clementi 67. — Moscheles 16 (zvláštního způsobu). — Weyse 7. — Hummel 5. — Grund 10,* tomuto podobné Ries 4. — Kessler 3, 12, 19. — Szymanovská 3, 9. — Potter 6, 23 (zvláštního druhu), 24. — Hiller 8.

V sebe sahání prstů a překládání rukou. Bach seš. I. Gigue* V. Menuett.* — Clementi 53. — Cramer 33, 34, 37. — Ries 2. — Weyse 5. — Hummel 21. — Kessler 5, 7, 13. — Potter 9. — Hiller 16,* 22. — Kalkbrenner 9, 22. — Herz 7, 19. — Bertini 10. — Paganini-Etud. II. 6.

Rychlé udeření těmi prsty (Přirov. též Staccato, a oktávní chody). Clementi 1, 27, 55. — Moscheles 8.* — Weyse 1.* — Potter 12.* — Kessler 2, 15.* — C. Mayer 2. Op. 40, 2.* — Hiller 5.* — Kalkbrenner 14. — Bertini 7, 18, 24, 25. — A. Schmitt II. 25.

Oktávní chody. Clementi 65, 21. — Hummel 8. Grund 2. (tomuto časoměru velmi podobné: Hummel 18.)

— Kessler 8. — Szymanovská 12. — Potter 18. —

— Hiller 1, 5, 24. — Bertini 4.

Strídání prstů a rukou na těch samých klaveších. Clementi 20, 34. — Moscheles 19, 22. — Chopin 7* (dvojchvatně). — Berger 5.* — Hummel 20. Grund 5. — C. Mayer Op. 40, 1. — Kessler 2. — Herz 2. — Bertini 20. — Paganini-Etud 1. 5.

Předrážky (Vorschläge). Clementi 77, 97. — Hummel 2.*

Podvojně uhození. Clementi 11, 37. — Kessler 24. — Kalkbrenner 10. — Szymanovská 11. — Potter 4.

Odražený trilek. Bach seš. I. Prelüd. — Clementi 66. — Hummel 13. — Grund 5. — Szymanovská 2. — Hiller 9.

Krátký trilek se sledujícím. Moscheles 7,* 10.* — Potter 8. — Hiller 35. — Paganini-Etud. II. 3.

Dlouhý trilek. Pravá ruka. Clementi 50. — Kessler 22. — Schmitt seš. II. 3.

Levá ruka. Berger 3.* — Potter 9. — Bertini 13.

Trilek s doprovázením jiných hlasův jedné a té samé ruce. Clementi 25. — Cramer 11. — Potter 13. — Kalkbrenner 14, 23. — A. Schmitt II. 10.

Sextový trilek. Řetězový trilek. Clementi 68, 88.

Podvojně terce a sexty. Clementi 88. — Cramer 19, 35. — Moscheles 13.* — Hummel 3. — Kessler 28 (předešlému velmi podobné). — Grund 12. — Potter 10. — Kalkbrenner 20 a 21. — Bertini 4. — Paganini-Etud I. — A. Schmitt seš. II. 11.

Troj- a čtyřhlasové cvičení jednou rukou. Clementi 23. — Potter 15.* — Hiller 19.

Chromatická zvuková škála s doprovázejícími tóny. Moscheles 3. — Chopin 2.

Nesnadné přízvukování, rozdělování taktu a časoměr. Bach seš. VI. Gigue. Clementi 83, 94, 95. (Quintolní cvičení, též Hiller 23*). — Moscheles 8,* 18.* — Chopin 10.* — Ries 5. — Hiller, 2, 10, 16 — Kalkbrenner 17.

Poznámání. Podobné figury a rytmy jsou provedeny A) Hummelt 10. — Grund 4. — Potter 7. — Bertini 14. — B) Hummel 19. — Weyse 7. — Potter 24. — C) Cramer 37. — Grund 11. — Kessler 11. — D) Weyse 1.* — Hiller 14. — Kalkbrenner 5.

Adagio s ozdobkami. Moscheles 4.* — Hummel 16, 22. — Grund 9. — C. Mayer 4.

Cvičení jen pro levou ruku. Berger 9.
Zvláštní sešitek Etud od Greulich (Oe. 19. u Peters-a).

Z Vidně, 10. března.

(—v—) Slovanská beseda. — Soirée sl. V. Zadrožilkové. — Koncert Tausiga.

V sobotu dne 9. března — měsíc po slov. bále — měli jsme oznámenou již slavnou besedu slovanskou v sále u Šperla a ačkoliv málo času zbývalo k přípravám, dokázala beseda tato, že k dobré věci není třeba vždy veledlouhého připravování, že se často v krátkém čase s dobrou vůlí a rázným počínáním více svede nežli protahováním. Beseda započata sborem srbským od K. Stankoviće „Pesma knjaza Michajla“ (dle národní písně se solem basovým) vedením zasloužilého prof. A. Förchtgotta. Na to následoval vínek z českých a polských národních písní, které výtečně na houslích přednesl nadějný p. Alfred Heissig (Moravan z Třebiče). — Pak zpívala slečna Helena Zavisza (rozená Varšavjanka *) velmi zvukným a vytríbeným hlasem píseň Troschelovu: „Ona się śmiała“ a po následujícím slovinském sboru „Beg“ od M. Jenka druhou píseň „Podobno kocham go“ s pravým polským ohněm a pružným hlasem, že obecenstvo velmi četně hojným potleskem vyjevilo své velké uspokojení. — Na to objevila se u fortepiána sl. Vojtiška Zadrožilková, koruna besedy, a přivítána hlučným „Sláva“ voláním a potleskem. Odpusťte mi však, péro mé je slabé, by úplně popsalo výtečnou hru, za druhé ohromnou a neslýchanou slávu slečny Z. Zdálo se, jak by shromáždění celé bylo u pochvaly a slávě vlastenecké a genialní této Pražanky desetkrát tak velkým se stalo. Když byla slečna srbskou národní píseň: „Što se bore misli moje“ od Kornejla Stankoviće přednesla (jak? — věru není potřeba podotýkati, že s největší dokonalostí a mistrovstvím neslýchaným, rozumí se samo sebou) zahrála po nekonečném vyvolávání nejdřív: *Kde domov můj?* — *Hej Slované a Srbin ide rado u vojniku* — pak na opětné požádání jihoslovanskou marsellaisu: „Brod nek čuti udarca.“ Mezi hraním a po hraní otrásal se celý sál hromovitou pochvalou a slávou, která nechtěla ani konce míti. — „Vojenskou“ (píseň od Jablonského, sbor od Wintra) rázně provedenou ukončena jest hudební část akademie. Při soirée hrála kapella Fuchsova, která se byla právě z Petrohradu vrátila a na všeobecnou žádost musela hráti „Hej Slované“ (a třikrát opakovat), byvši doprovázena zpěvem rozohněného obecenstva. Na to jsme i jiné písně národní zaslechly; i velebná píseň „Náš slovanský národ“ atd. se ozvala. Šlechta nebyla právě četně zastoupena; mezi hosty bylo pozorovat generala Stratimiroviće, kní-

*) Sl. Zavisza, v hudbě vycvičena ve Vlaších, vystoupila v divadle ve Varšavě, pak i ve Lvově a Krakově se skvělým výsledkem. Nyní prý zamýšlí debutovat na zdejší operě.

žete Metternicha atd., viděli jsme tu také pianistu Rnd. v. Mayera, Ernestiho atd. *) — Byl-li triumf sl. V. Zadrohilkové v besedě slovanské neobyčejně skvělý — bylo neméně skvělé uznání obecenstva neslovanského v koncertech zpěvačky B. Bury 2. t. m. u Streichera a A. Stelmüllera 5. v redutním sále, v kterém koncertě mimo sl. spoluúčinkovali též pp. Walter a Hrabánek (od opery; Češi). Okouzlivši ponejprv publikum přednesem Frühlingslieder Mendelssohna a valčíku Chopinova zahrála slečna později (místo zpěvačky Krausové) nocturnu od J. Fielda a kvapík, původní skladby, o kterémž obecenstvo nejskvělejší úsudek proneslo (kvapík tento vyjde dle doslechu co nevidět v jednom ze zdejších hlavních uměleckých a musikálních krámů). Zvláště charakterizuje krásnou tuto skladbu duch národní, jenž nás z každé noty mile ovívá. — Předěšlý čtvrtek odbývalo se *první soirée* sl. Z. v saloně Streicherově s neobyčejným výsledkem před četným a vybraným obecenstvem. Nevíme se pamatovat, že bychom kdy byly stejně aneb jen podobně půvabně slyšeli přednésti kusy, jako ku př. Sonátu Beethovenovu (do F-dur) pro piano a housle, nocturnu Fieldovu (B-dur) a Chopinovu (Fis-dur) a Spinnliedu od Mendelssohna — nevíme se však také pamatovat na pochvalu a uznání obecenstva, jakou na jevo da'lo v tomto koncertě. Příští čtvrtek jest druhé soirée. — Dnes byl třetí koncert Tausigův (s průvodem orchestru), při kterém jen Lisztovy skladby se předváděly. Když jsme vycházeli ze sálu, citoval můj soused následující slova z Fausta:

„Ich höre was von Instrumenten tönen
Verflucht Geschnarr! man muss sich d'ran gewöhnen —

Konečně připomínám, že p. *Kornél Stanković* 1. dubna bude dávat v Musikvereinsálu „Concert spirituel“ ve 2 odděleních, pozůstávající z chorálních melodií srbského národního zpěvu církevního.

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

Hluboce si vzdechnuv, započal takto: „Narozen z chudých rodičů, byl jsem k řemeslu ustanoven; co dítě už miloval jsem však hudbu nade všecko, a bratr mého otce vyučoval vědochtivého hochu v prvních počátcích na housle. Se zvláštní pilností podařilo se mi

*) Pan Teršák nepískal na flautu, jelikož nehrála kapella Straussova, která jej měla doprovázet; sl. Mösnerova však trochu ochravněla; druhý její koncert je 17. t. m.

brzo, učitele svého překonati, a talent můj poskytl mi místa v konservatoriu neapolském. Maestro Feo byl mým učitelem a chválil mne vždy co svého nejlepšího žáka. Tu navrátil se velmistr zpěvu Caffarelli slávou obdařen z Londýna do otčiny, uslyšelt mne, já jej, a my se stali nejlepší přátelé. Stejně nadšení pro umění, málo ve stáří se od sebe lišíce, upevňovali jsme přátelství ode dne ke dnu více a více. Za toho času roznášela se také pověst o slavném zpěváku Gizzielo, o němž se povídalo, že za jeden večír 900 lidí k slzím pohnul. Caffarelli, ohnivý a zvědavostí, ano spravedlivou závistí puzen, použil prvních svobodných dní, aby do Říma se odebral, vezma mne bez odporu sebou. Skrývali jsme se mezi množstvím lidí. Gizzielo zpíval a Caffarelli, jediný jeho žijící soupeř, zvolal silným hlasem, když zpěvák byl skončil: „Bravo, bravissimo Gizzielo, é Caffarello, che ti lo dice.“ Sotva že to dořekl, vyběhli jsme ven a zase nazpět vrátili jsme se do Neapole. Však slova ta nebyla přeslechnuta. „Viva Caffarelli!“ volali Římané; neslyšeli jsme to, ale Neapolitáni dověděli se o tom a vše vzdávalo spravedlivému Caffarellimu úctu a pochvalu. Tehdáž zde bydlící Říman, markýz Contino, dával slavnost, k níž slavný zpěvák a já, jakožto jeho přítel, jsme také pozváni byli. Slavnost tato bylo pohřební hodování. Přítomny byly všechny hvězdy Neapolské, nejkrásnější ženy; ale jedna zatemnila, slunci podobná, všecky hvězdy; vidě jsem paprsky jeho, a oči moje osleply. Miloval jsem ji, stála však mne o tolik výše, že by to bývalo bylo šílenství, vyznati jí svou lásku. Šťastným mne učinila láska tato, nelakotil jsem vlastně po tom, ji svojí nazvati, ale myšlenku, někomu jinému ji přenechati, myšlenku tu nemohlo moje srdce snést. Tak jsem prožil v slasti a strasti celý rok. Jednoho dne přišel ke mne Caffarelli, žádaje mne, abych ho k jedné arii, kterou zýtra zpívati bude, v hlavním chrámu u sv. Januaria, doprovázel; byla to jeho skladba, v níž housle solo měly. Přislíbil jsem mu to. „Slavíme dnes velkou slavnost,“ řekl maestro, když jsem přišel na kůr; „škoda, že jste přišel pozdě, právě se zde slavily oddávky, podívejte se, nevěsta klečí na straně u hlavního oltáře; jak živ jsem tak krásné dvě osoby nespatriil.“ Chtěl jsem přistoupiti, tu mne požádal Caffarelli, abych ještě některé passáže v průvodu změnil. Sotva jsem byl s prací hotov, počala arie. Jak Caffarelli andante zpíval, nemusíš se mne tázati; slavili jsme pravý triumf. Tu vpádl orchestr se sborem — stoje u poprsní zdi, užil jsem toho okamžiku, na vychválené manželce se podívati. Bože! nevěstou byla milenka mého srdce — smysly se mi máty.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. Po dlouhé přestávce došla zase řada na Wagnerův „Lohengrin“. Tato velkolepá skladba a jediná zpěvohra v svém způsobu dávaná byla 9. března k příjmu nadané a pilné zpěvačky slečny Mikové. Jak v librettě tak i v hudbě povznesl se Wagner na vyšší stupeň klidné zřetelnosti a čistoty citu, což v předších jeho zpěvohrách nenalezneme. Při tom netratí hudba ani patriční síly a vzletu, ani živosti a skvělých efektů, ani výtečného odstínování, ona je jednoduchá co do nápěvu a vyniká jak originální tak i geniální orchestrací. Sbory v „Lohengrinu“, obzvláště dva, jsou vícehlasné a vůbec tříhlasně rozděleny podle přirozených objemů hlasů. Sopran, mezzosopran a alt, pak tenor, baryton a bass. Dojem celku je hluboký a vzdor tragického skončení přece upokojenlivý. Provedení nás však tak neuspokojilo. Sl. Miková (Ortrud) má skorem všechny vlastnosti, by úlohu tak těžkou a choulostivou zdařile provedla, jak toho tato požaduje. Úkol tohoto druhu musí však zpěvačku namáhati a konečně utrmáceti; totéž pozorovali jsme u slečny Mikové tohoto večera. Hned při první scéně hlučně uvítána byla sl. Miková, s ostatními solisty po každém jednání a ku posledu sama vyvolená. Pan Bachmann pokročil nápadně v partii „Lohengrina.“ Jeho výstup byl vždy vážný a zpěv odměřený. Jeho krásný a zvučný organ má zvláště ve Wagnerových zpěvohrách mnoho půvabnosti. Obecenstvo vyznamenalo také často pana Bachmanna hrmotným potleskem; Sl. Luccová zpívala poprvé Elsu. Zdali tato slečna v úlohách Wagnerových též slávy sobě dobyde, ukáže budoucnost; pro prvníkrát byl výsledek slušný. Více slov o slečně Luccové ponecháme pro další opakování. Pan Steinecke byl dobře disponován a v každém ohledu výtečný; bylo již kolikrát podotknuto, že pan Steinecke Wagnerovy úlohy mistrně podává. Pan Eilers zápasil s chrapotem, a nemohl za tou příčinou na ostatní zřetel vzíti. Souhra utrpěla na mnohých místech. Tak na příklad byli mužské sbory v 1. i v 2. dějství chatrné, i solové vokální kvintetto v 1. finale nebylo dokonale naštudované. Plechové nástroje zasluhují pochvalu. Divadlo bylo přeplněno. Dne 11. opakovala se Suppé-ho operetka „Pensionat.“ Dne 13. dávala se Donizetti-ho zpěvohra „Lucia z Lammermooru.“ Žádná arie ba ani vyhlášené finale druhého jednání nerozehrlo posluchačstvo. Slečna Brennerová (Lucia) zpívala slabě a mdle a pan Fektér distonoval ustavičně. K tomu navyká sobě tento zpěvák necnosti, které se již ujímají počínají. Konečně zmíníme se o zpěvohře „Němá z Portici“ od Aubera, kde paní Lechnerová (Fenella) vždy svou uměleckou hrou zasloužený potlesk obdrží. Duetto pana Bachmanna (Masaniello) s panem Eilersem (Pietro) bylo velmi živě předneseno a potleskáno. Krásně se též vyjímala Saltarella ve 3. jednání panem Reisingrem vkusně uspořádané. Dům byl dobře obsazen. E.

— Třetí koncert našeho krajana Jul. Schulhoffa vypadl ještě skvěleji než předešle. Schulhoff přednášel své skladby „Chant de Pêcheur — PÉtoil du soir — Souvenir de Kiev a jiné se znamenitým výsledkem.

— Společnost hudebních umělců uspořádá ve prospěch svého ústavu pro vdovy a sirotky v úterý

dne 26. března výroční koncert v sále žofínském. Provozovati se bude poprvé „Stabat mater“ od G. B. Pergolese a „Davida penitente“ kantáta velkonoční od V. A. Mozarta. Spoluúčinkovati budou pánové a dámy žofínské akademie, spolku cecilianského a zpěváckého, jakož i chovanci zdejšího konservatoria, členové divadelního orchestru a mnozí diletanté. Solové zpěvy převzaly slečny Brennerová, Miková, paní Schmidt-Procházková a p. Lukes.

— Ve čtvrtek dne 21. března o 7 hodin večer odbývá se 3. koncert konservatoria hudby ve stav. divadle. Program obsahuje následující kusy: 1. Symfonie eroica od Beethovena; fantasie na flétnu od Briccialdiho, přednáší p. Procházka; 3. divertissement pro klarinet od Bärmanna, přednáší p. Mayer; 4. duetto z opery od Belliniho, zpívají slečny Peckelová a Pisařovicová; 5. čtvrtý koncert na housle od Vieuxtempsa, přednáší p. Rebiček; 6. ouvertura od Rielze.

— Náš krajan, p. Čeněk Vinař, majetník hudebního ústavu v Záhřebu, napsal velmi krásnou mši s chorvátským textem, jižto slavnému mecenáši a upřímnému Slovanu, biskupu Štrossmajeru, věnoval. Druhý náš krajan, Lžičar, bývalý organista v Řece, muž nad míru činný, poctivý a horlivý, Slovan tělem i duší, mešká v Záhřebu. nejvíce za příčinou surovosti pánů Fiumanů, kteří mu pro čisto-slovanské jeho smýšlení službu vypověděli.

— Druhý koncert konservatoria odbýval se dne 10. března v sále konviktském a vyrovnal se co do zajímavosti prvnímu. Začátek koncertu učiněn jest jubilejní symfonií do C-dur od ředitele Bedřicha Kittla, ježto hlavně ušlechtilým zpěvem a v scherzu původností vyniká. Pan prof. M. Mildner zaslouží velkého uznání za nuancované provedení této nikoliv snadné skladby. Co solisté vystoupili p. Ferd. Blumentritt (přijat r. 1855) a divertimento od svého mistra pro kontrabass J. Hraběte přednášel. Nadějný chovanec tento vládne smyčcem jistě a kde toho potřeba káže také pevně; tón jeho je značný a technická zběhlost veliká. Chovanec tento došel značného potlesku, jež s panem prof. Hrabětem sdílel. Výtečná metoda p. Hraběte osvědčila se při přednesu Blumentrittově ve skvělém světle. Z operních žákyň slyšeli jsme sl. Marii Pisařovicovu, dceru velezasloužilého profesora na témž ústavě a vůbec známého virtuosa na klarinet. Slečna tato má hlas mezzosopranový, všude zvučný a pěkně vyrovnalý, hodící se k přednesu uložené jí arie z opery „Titus“ od Mozarta. Kolloratury provedla slečna správně a celek vůbec zdařile; avšak jednostrannost metody p. Gordigianovy nemůže i tato nadějná zpěvačka ukrýti, neboť chybí jí správná vokalisace, jakož všem jiným v operní škole. Doufáme, že slečna povšimnuvši si této vytknuté vady, jí v krátkém čase odstraní, by se její pěkná budoucnost uskutečnila. Mozartova „Concertante“ pro hoboi, klarinet, lesnici a fagot provedeno bylo od žáků: B. Bauera, J. Mayera, J. Maschnera a Müllera neúhonně a všem solistům dostalo se hojného potlesku. Koncert ukončen byl poetickou a půvabnou ouverturou ku „krásné Melusině“ od Mendelssohna. Pan prof. Mildner, co ředitel instrumentálních skladeb byl po symfonii i ouvertuře hlučně vyvolán. E.

— Výtečný náš J. L. Lukes dostal právě povolení k zaražení českého zpěváckého spolku „Hlahol.“ Zdař Bůh!

— P. J. L. Lukes dostal z Plzně čestné pozvání, by tam v besedě spoluúčinkoval. Taktéž dostalo se pozvání panu Fr. Pivodovi a L. Procházkovi z Kolína, by se v besedě tam o svátcích odbývané zúčastnili.

— „Lada“ je titul zábavného a módního časopisu pro dámy, jež redakcí sl. Antonie Körschnerovy v Praze v dubnu vycházeti bude. „Lada“ vycházet bude po 1½ archu dvakrát za měsíc (8. a 24. každého měsíce) a stojí čtvrtletně se zásilkou 1 zl. 60 kr., půlletně 3 zl. 20 kr. Expedice je v hostinci u arcivévodý Štěpána v Praze. Kromě zábavného čtení bude přinášet „Lada“ zprávy o modách, články hospodářské, vzorky k pracím, módy, stříhy, musikalie atd.

— Hudební literatura. Nákladem činného obchodnictví v musikáliích p. Křištofa a Kuhé vyšly právě dvě krásné písně „Anjelčku Boží“ a „Svatá světla“ od oblíbeného Fr. Pivody. Jednotlivě prodávají se po 42 kr. Předplatní cena všech 12 písní p. Fr. Pivody je s poštovní zásilkou 3 zl. r. č. Obě tyto písně vynikají jednoduchostí nápěvu i průvodu, původností a vřelostí citu.

Z Časlavi. Zdejší zpěvácký spolek uspořádal dne 6. března t. r. v sále u králeviče hudební zábavu, při kteréž se provozovalo: 1. Overtura k operě „Nabuchodonosor“ od Verdiho — 2. „Cikáni,“ sbor od Vogla. — 3. Humoristické čtení: „Předmluva, od Rubeše — 4. Žezulinka od Knittla — 5. Potpourri z opery „Zaubergerige“ od Offenbacha. — 6. Weingalopp. — 7. Píseň z opery „Mečír.“ — 8. Zpěv jinochů od Vogla. — 9. Pochod z opery „Tannhäuser“ od Wagnera. — 10. Kadryla z národních písní od Hellera. Četně shromážděné obecnstvo zvláště rozehrály zpěvy „Cikáni“ i kadryla od Hellera, kterážto poslednější opakována byla. Taktéž hojného potlesku se dostalo zdejšímu hudebnímu sboru, jenžto obezřelým řízením pana kapelníka Krejčího operetní skladby mistrně provozoval. Vřelé díky vzdáváme tu témuž panu kapelníku za jeho vždy ochotné i chvalné podporování našeho spolku zpěváckého, přejíce mu od srdce, by onen jím zřízený sbor hudební účinkováním nové městské rady nejen pevnějšího základu nabyt, nýbrž i ve svém hudebním vzdělání mužně pokračoval, a jak posud, i dále zdárně zkvétal.

Z Tábora. 10. března 1861. Včera večír potěšil nás spolek zpěvácký druhou produkcí, jejížto program byl následující: 1. Hymna národní od Haydna (sbor). 2. Proslov od Em. Krejče. 3. Kavatina z frašky „Láska k národu“ od Suppé (sextetto). 4. Romance od Jindř. Weidta (solo). 5. „Šumí Labe“ od Zvonaře (sbor). 6. Potpourri z národních písní od Janáka (sextetto) 7. Granátníci od Reisigera (solo). 8. Pochod od Fr. Abta (sbor). — Proslov, který již pro první produkci pro neočekávané překážky se ale přednésti nemohl, popisoval v periodách

homerických však ale veršovaných zařízení spolku, ne-snáze jeho, s kterými se udržovati musel a konečně vy-bídnutí ku svornosti a činnosti stálé; těžká přednáška tato děla se vůbec činným vlastencem p. Voj. Stárkem. Nadzminěná kavatina i potpourri přednášeny byly šesti pány ochotníky hudebními velmi přesně a uměle; housle první hrál sbormistr spolku, drahý náš p. Frant. Enderle, jehož umělost v hudebním nástroji tom u nás vůbec známa i od cizých umělců chvalně uznána jest, a kterouž i při této produkci opětně osvědčil; méně známá byla zdatnost c. k. inženýra p. Václ. Pánka na flétnu, a podivili jsme se velice, že síla tak umělecká již dříve — na př. k účelu dobročinnému nevystoupila; p. Pánek ale tehdaž veškeré posluchačstvo hudbou svou téměř okouzlit, k čemuž před-nešená skladba arcit také přispěla; oba sextetty hlučným potleskem počténě opakovány býti musely. Též uvedená sóla velmi zdařile přednášena byla; romance (tenor I.) p. Jos. Pfeifrem a granátníci (bas II.) p. Altmannem, obé v jazyku českém; lehkostí přednášky a vydatným čistým hlasem vydobyl sobě p. Altmann veškerou chválu obecnstva, tak že solo své na žádost všeobecnou opakoval, načež opětným hlučným potleskem počtén byl. Sbory všecky tři se též velmi dobře podařily a poslednější dva také opakovány býti musely. Navzdor nepříznivému počasí byl sál na střelnici, kde se produkce odbývala, téměř pře-plněn a jmenovitě se krásné pohlaví četně sešlo; důkaz, že se spolek zpěvácký již stal miláčkem obecnstva našeho; důkaz, že když k národu národně mluvíš a píšeš, vždy cíle žádaného dojdeš; důkaz tedy, že i spolek náš vážného cíle ve plné míře dosáhne, pakli vždy ryze národním zůstane. Díky, srdečné díky pánům sbormistru p. Endrlovi, náměstku jeho p. Pfeifrovi, řediteli a básníku spolkovému p. Krejčovi, kteří si největších zásluh o slavné provedení produkce této získali; sláva spolku celému, sláva zakladatelům jeho! Konečně žádalo si obecnstvo, ještě nějaký přednes na piano od spolkového skladatele p. Bastrelího, kterémuž přání také vyhověno bylo, načež se ještě dva jindy již zpívané sbory přednášely. Díl obecnstva odešel o jedné hodině s půlnoci. Jak doslycháme, chce spolek zpěvácký na základě již ouplně stvrzených stanov svých ve středu svém zříditi spolek hudební, aby se dosud neznámé síly soustředily a vytříbily. Že v Táboře dosud mnoho sil hudebních v neznámosti bylo a jest, dokázala produkce tato a dokáže, bohdá i budoucí, při které se solo na fagot přednšíeti má, též od hudebníka, dosud méně známého.

Z Brna. (Slavnost Cyrilo-Methodějská.) Devátý den měsíce března byl pro nás nejen co do kostelní slavnosti, nýbrž i hudební zábavy, den slavný, jenž zajisté utkví dlouho v paměti zdejších vlastimilů. Akademie, kteráž se tohoto dne v sále redutním odbývala, započala cituplným proslovem od p. profesora Brandla. Pan Fandrlík přednesl proslov tento významně. Po něm následoval chvalo zpěv k Cyrilu a Methoději s textem od Fr. Sušila a hudbou p. Křížkovského. Sbor tento jest skladba velmi krásná a byla též vedením skladatele samého praecisně provedena. Však nejen tento sbor, nýbrž i ostatní „Nevěrný milý“ od Vašáka a „Šumí Labe“ od J. L. Zvonaře. Solová čísla zastupovali sl. Alojsie Blažková a p. Lukes z Prahy a

*) Bylo by žádoucí, aby slavní zpěváčtí spolkové do svých programů nebrali jalové, bezvýznamné v samých mazurkových rytmech vedené sbory p. Knittla, v nížto české národní pískě neslušným způsobem zohyzděné jsou. Red.

p. Krížkovský. Sl. Blažková zpívala dvě písně Pivo-
dovy: „Světa naděje“ a „Ukolébavka,“ vzletupně a byla
hlučným i srdečným potleskem odměněna. Náš výtečný
p. L u k e s přednášel místo národní písně „Ranní píseň“
s doprovázením lesního rohu a piano od H. V o j á č k a a
„Na mou vlast“ od P i v o d y. Bych Vám popisoval, jak
nás svým zpěvem dojal, bylo by zbytečné, neboť jeho
jméno Vám podává to nejskvělejší vysvědčení. Ke konci
slyšeli jsme „Zastaveničko,“ duetto od L. Procházky,
ježž přednesli sl. Blažková a p. Lukes velmi něžně.
Beethovenovu krásnou skladbu pro fisharmoniku a piano
hrál mistrně p. Krížkovský. Sl. Mösnerova odřekla spolu-
účinkování, za příčinou nenadálé nemoci. Návštěva to-
hoto skvělého koncertu byla velmi četná. Když se po
akademii šlo k večeri, přibyla následující telegrafická
zpráva z Turnova ve francouzském jazyku: „Aux
frères de la Moravie! La Beseda d'aujourd'hui des cha-
niteurs de Turnôv en Bohême à la Beseda à „Brno“ à
la gloire de nos apôtres „Crha et Strachota“ une cor-
diale „Sláva.“ (Moravským bratřím! Dnešní beseda zpě-
váků v Turnově v Čechách, besedě v Brně k slávě
našich apoštolů „Crhy a Strachoty“ srdečné „Sláva.“)
Odpověď na tuto zprávu byla v tomtéž jazyku dána. —
Pan J. Benevíc z Prahy hrál téhož dne v koncertě
hudebního spolku ku dobročinnému účelu, a byl nejhlav-
nější podporou celého koncertu.

Inšpruk. Nová opera „der Liebesring“ od Čecha,
pana Františka Skuherského, syna známého doktora
v lékařství pana Aloise Skuherského v Opočně, byla za
jeden týden 3krát znamenitým výsledkem provozována.
Skladateli se dostalo množství vyznamenání, mezi nimiž
i vavřínový věnec. Jak doslycháme, jest partitura této
opery též u zdejšího stavovského divadla již přijata.

Paříž. Wagnerův „Tannhäuser“ dostal se dříve
než obecenstvo úsudek svůj o něm pronesti mohlo, před
soudnou stolicí první komory Pařížského magistrátu. Jistý
p. Lindau žaloval totiž, že oba překladatelé francouzského
textu pánové Roché a Ruitter nedovolili, že také on co
účastník na překladu jmenován není na librettu a cedu-
lích. Za Lindaua mluvil advokát Marie. Tomuto od-
povídal ve jménu R. Wagnera Emil Olivier, že práce
Lindauova od operní direkce za nepotřebnou uznána a
odmrštěna byla. Po dlouhém rokování, v němžto tak
mnohé zajímavé výroky o hudbě a způsobu komponování
R. Wagnera z úst návladníků plynuly, byl Lindau se
svou žalobou odmrštěn. — Ve zdejší velké opeře provo-
zovala se dne 13. t. m. ponejprv opera „Tannhäuser“
od Richarda Wagnera a propadla určitě na dobro. Obe-
censtvo chovalo se na nejvyš netrpělivě. Opeře samé se
vysmálo, vypískalo ji a také hojnost tykavek bylo za-
slechnouti. Zpěváci byli nesouhlasnými poznámkami a po-
směchem vytrženi a i pochvala, kteréž se sextettu v prv-
ním a pochodu v druhém jednání dostalo, nebyla s to,
zmírniti zlé rozpoložení myslí přítomných. Ano, páni

v přízemí a v orchestru brali to jisté vysoce postavené
dámě z diplomatického světa, která si o Pařížany tu zá-
sluhu získala, že se nové toto dílo zde provozovalo, velmi
za zlé, že udatně zastávala hudební svůj vkus. Zpěváci
vzali si všemožnou práci s provedením. V Praze co
Wagnerovský zpěvák také chvalně známý Niemann
(Tannhäuser) zpíval a hrál výborně; též paní Te-
desko (Venuše), slečna Saxová (Elizběta) a pan Morelli
(Wolfram) výtečně své úlohy provedli; šatstvo a deko-
race byly skvělé — a přece takový úpadek! Wagne-
rovým ctitelům musejí Pařížané nyní, co se týče jejich
hudební znalosti, co zcela nepřičitatelní přicházeti. Ná-
vštěva při prvním tomto představení „Tannhäusera“ byla
rovněž tak skvělá, jako četná. Jak velice se lidé o se-
dadla sháněli, dosvědčuje na příklad tato okolnost, že
jistý bohatý Rus za dvě sedadla v okestru šest set franků
zaplatil. Nejznamenitější dámy byly zde přítomny, ozdo-
beny svými nejdražšími klenoty. Jistý znalec, jenž klenoty
Pařížanek oceniti zná, vypočítal, že demanty, jež se jen
v první řadě loží třpytily, šestnáct millionů franků státi
musejí. Všickni znamenitější skladatelé francouzští byli
tomuto představení přítomni. Ze zajímavých úvah, jež
se o „Tannhäuseru“ zde pronesly, uvedeme zde jeden:
Jedna krásná mladá dáma ztěžovala si, že této hudbě ne-
rozumí. „Ach paní,“ odpověděl jí jistý hudebník, „Wa-
gnerově hudbě nelze na první uslyšení porozuměti, až
budete mít na hlavě první šedivý vlas, bohdaž že pak
Wagnerově hudbě rozuměti budete.“ — Richard Wagner,
na něhož z mnoha stran úsilně doleháno bylo, aby „Tann-
häusera“ pro zdejší obecenstvo zkrátil, svolil prý k tomu,
a převezme v něm znamenité zkráceniny. Dle nového
toho plánu odpadne prý z této opery „hudby na celou
hodinu.“

V. G.

Rozluštění hudební hádanky.

Viola, fagot, harfa, fisharmonika, eimbal, klarinet,
dudy = Varhany.

Hudební hádanku rozluštili: sl. Adela Smetáčková
v Libušině, sl. Františka Tondrová v Bukově; pan V.
Guth v Praze, pak pan J. Řehák v Berouně, rodina p.
V. Červeného v Králové Hradci; p. A. Kozlanský,
podučitel v Chrudimi, p. Karel Kejklíček, učitel v Ná-
chodě; p. Vilém Volf, podučitel v Skalici; p. Antonín
Kautský, právník v Praze; pan Vostřebal a pan
Janda v Pardubicích.

L i s t á r n a.

Panu Ko. v H. K. Žádáte si ty ouvertury. — Panu
Š. v P. Krásopisné diplomy zhotovují se v kanceláři pro
opisování v Praze v hostinci u arcivévodě Štěpána.

P. T páni odtěratelé „Dalibora,“ klerížto toliko na první čtvrtletí předplaceni jsou, uctivě se žádají,
by své předplacení obnovili. Při této příležitosti skládáme k všem hudbomilům snažnou žádost, by se o rozšíření
a hojně odebíráni „Dalibora“ snažili; neboť tak lze „Daliboru“ jen výdatně působiti. Úplné exempláry „Dalibora“
r. 1861 možná vždy dostati. Předplacení čtvrtletně 1 zl. 15 kr., půlletně 2 zl. 30 kr., celoročně 4 zl. 60 kr.

K tomuto číslu přiložena je III. notová příloha, obsahující varhanní skladby od J. F ör s t e r a.

Expedice „Dalibora.“